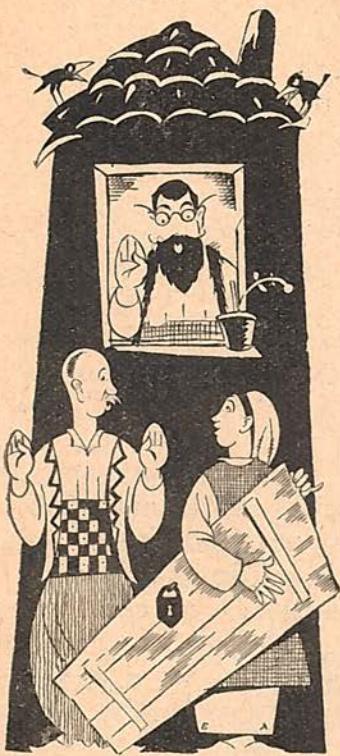

— А, грънци, а!

— Продавашъ ли ги, — запитала глупавата жена.

— Продавамъ!
— Взимашъ ли жълтъ бобъ за тъхъ?
— Взимамъ.
— Чакай да видишъ какъвъ е!

Влъзла бързо въ хамбара, разровила житото, намърила жълтиците, напълнила една крина и изнесла.

Свѣтнали очите на грънчаря.

— Има ли още отъ тоя бобъ? — запиталъ той.

— У-у-у колко още, колко!

— Донеси още и цѣлата кола грънци сѫ твои.

Зарадвала се жената и носила, носила, додето дала всичките пари, до жълтичка.

Грънчарът свалилъ грънците, натоварилъ парите на колата и се изгубилъ.

Зарадвала се жената на грънците. Взела да ги реди по плета. На всѣки коль по едно гърне, на всѣки коль — по гърне. Добре, ама за едно малко гърненце нѣмало място.

— Направете място и на малкото гърненце!

Грънците не мръдвали.

— Грънци, на васъ думамъ, сторете му място!

Грънците пакъ не помръдвали.

— Чакайте да ви науча, тъй ли ще ме слушате! — викнала жената. Грабнала една сопа и прасъ, прасъ, прасъ — изпотрошила всички грънци. А после турнала малкото гърненце на най-високия коль и седнала да почива и се кара съ грънците, че не искали да сторятъ място на малкото гърне!